

[Jørgen Tved]

Hvad betyder det? Ja, vi ved jo alle sammen, at det besynderlige EF-Parlament ikke har beføjelser til noget som helst, at det ikke betyder en pind, hvad man vedtager dernede, og at det ikke får nogen som helst konsekvenser. Kendsgerningerne om EF-Parlamentet er, at det er penge ud af lommen – der kommer ikke megen ild af den affære.

Jeg ved også, ministeren og hans parti kender til en legende om, at man kunne bespise en meget stor menneskemængde med 5 fisk og et par tørre brød. Det er måske den situation, ministeren tror vil blive gentaget, hvis vi skal udskyde en afgørelse det ene år efter det andet, for udskydelser bliver der jo uægtelig tale om. Jeg tror ikke, at de ca. 30 medlemmer, som nu følger debatten, helt klart har gjort sig bekendt med, hvad det egentlig er for farlige ting, man leger med.

Dioxin har jeg omtalt, men prøv at skrive på et stykke papir et nul og et komma, sæt så 9 nuller og skriv et 3-tal efter de ni nuller, så har man den mængde dioxin af 1 g, som et voksent menneske på ca. 60 kg kan tåle. Det er en så lille brøkdelen af et gram, vi her opererer med, som er faregrænsen for et voksent menneske, og så nytter det ikke at stå her og prøve at sige, at vi godt kan tåle en sådan dosis, som flere af de borgerlige ordførere har givet udtryk for.

Jeg skal slet ikke tale om Fremskridtspartiet, som havde hevet en tale frem – jeg tror, den var fra 1977 eller sådan noget lignende og havde ikke så meget med sagen at gøre – og som altså ikke havde fundet nogen som helst videnskabelige belæg for, at der var fare ved noget som helst – det har de jo som regel ikke.

Her har Levnedsmiddelstyrelsen altså givet os nogle oplysninger om, hvor farlige dioxinerne er, men der er også andre stoffer, som bliver frigivet ved afbrænding af dette materiale. Derfor er det nødvendigt, at vi griber ind så øjeblikkeligt som muligt, og jeg beklager, at regeringspartierne ikke har fantasi til at finde ud af, hvilke former for pression man skal øve over for andre stater.

Nu får vi at vide af ministeren, at der altså også kommer amerikanske skibe med spansk affald, der skal afbrændes i Nordsøen. Hvorfor de skal ind i Nordsøen og gøre det, ved jeg ikke, men det må der vel være en forklaring på. Nordsøstaterne er åbenbart for vægelsindede, så de ikke kan enes om noget som helst og altså heller ikke kan enes om at få stoppet det.

Når det kristelige partis ordfører siger, at vi kan bygge et nyt Kommunekemi i fællesskab i nordisk regi, er det, fordi man ikke hører efter i timerne, for det er ikke det, det drejer sig om. Det er ikke, fordi man ikke teknisk kan klare problemet i land. Sagen er, at det koster penge. Det koster nemlig 5 gange så meget at afbrænde i land, som det vil koste at afbrænde det ude i Nordsøen. Det var de tal, ministeren gav her fra talerstolen. Det er altså et spørgsmål om kold kasse, om økonomi.

Det er det, sagen drejer sig om, og så kan det godt være, man kan løfte blikket til de højere magter, men det kommer der ikke noget ud af. Det, det drejer sig om, er altså at finde ud af, hvordan vi får gjort de andre Nordsøstater opmærksom på, at det skal standses, og at det, som ministeren siger, skal være nu.

Dér er det nødvendigt med pressionsmidler, men jeg siger ikke, man skal anvende de pressionsmidler, andre stater bruger i Den Persiske Golf for at sikre deres påståede interesser dér. Jeg vil ikke gribe til den slags midler, men der er altså nogen, der har fantasi til, jeg havde nær sagt også at drive os til afgrundens rand for at få varetaget deres påståede interesser. Her er det vore legitime fiskerimæssige og miljømæssige interesser, og derfor vil vi gerne se lidt mere fantasi end det, vi har set til dato. At henvise til international ret, og om vi skal køre i højre eller venstre side af vejen, havde jeg nær sagt, er at give op over for problemet. Det er vel faktisk at fortælle denne forsamling, at der ikke er noget at gøre; de andre vil jo ikke, og vi kan ikke gøre noget alene. Nej, man kan ikke gøre noget alene, medmindre man bruger nogle metoder, som også i denne sag er lidt utraditionelle.

Jeg vil derfor anbefale, at man af de kilder, som åbenbart somme tider er lidt gedulgte for offentligheden, men som man altså kan gribe til, når det er turister, der kommer i vanskeligheder i Polen, finder de få millioner kroner frem og giver dem i erstatning til fiskerne, fordi de har været med til at gøre offentligheden ikke bare i Danmark, men i hele Europa opmærksom på, hvad det er for ting, der foregår i Nordsøen. Lad dem dog få, jeg havde nær sagt både et ridderkors og meget mere, fordi de har bragt dette problem frem til offentligheden, sådan at alle kan forstå det. At være smålig i den sag synes jeg er for dårligt.